

Emil BUCURESTEANU

Vânător de vânat vânt



SEMĂNĂTORUL
Editura online – aprilie 2011

De același autor

-*Naiana și Rașela*, Editura „Timpul”, Iași, 2006.
Nuvele despre viața a două tinere confruntate cu evenimentele celui de Al Doilea Război Mondial.

Student în filosofie, Pagini de dragoste, Editura „DramArt”, Iași, 2006 - Narțiuni despre viața de student.
Ani de școală, memorii, Editura „Universitas”, Iași, 2007;

Muntencele, Editura „Junimea”, Iași, 2007; Povești de dragoste ale unor tineri confrunțați cu prejudecăți dogmatice ale timpului.

Iubiri vinovate, Editura „Infarom”, Craiova, 2007, roman despre sfârșitul ultimului război mondial și instaurarea comunismului.

Zboruri întrerupte (împreună cu Emilia Țuțuianu), Editura „Mușatinia” Roman, o microantologie..

Poeți nemțeni (Antologie pentru copii și adolescenți), Editura „Timpul”, Iași, 2008 - Un volum de aproape 500 de pagini.

Poemele iubirii, versuri, Editura „Crigarux”, Piatra-Neamț, 2009, sunt 100 poezii de dragoste.;

Proprietatea e sfântă, Editura online „Semănătorul”, 2009, povestește cum s-a realizat colectivizarea într-un sat din județul Neamț;

Povestiri, Editura online „Semănătorul”, 2009, un volum de nuvele;

Cronici, eseuri, Editura online „Semănătorul”, 2009.

Țara noastră nu-i a noastră, poezii patriotice despre situația actuală a României;

Cancelaria, Cuibușor de nebunii, Editura online „Semănătorul”, povestiri satirice despre „relațiile” interumane în școli.

A fost un timp...-

A fost un timp când am semănat gânduri,
Recolta o adun în acești ani târzii.
Nu mă miră faptul că a rămas puțină,
Vremea a cernut, nu mai e neghină.

Pe întinse ogoare am tras brazdă adâncă
Și sub plăpumi reci bob a încolțit.
Plantele ieșite, fragede fecioare,
Cu multă migală mereu le-am plivit.

Dacă sunt acum mulțumit de muncă
Nu mă-ntreba, nu pot să îți spun.
Câmpul a fost întins, a fost multă trudă,
Mai privesc cum lanul se-nfruntă cu vânt.

Poate într-un târziu, recolta culeasă
În alte ogoare va fi semănată
Și roade va da, alții le vor strânge
Cu gând la ce-a fost. Timpul mereu trece.

21 septembrie 2010

Am apărut

Am apărut (noi, oamenii) pe lume din dragoste
soarele își trimite razele peste florile sufletului
cresc acolo unde întâlnește iubirea
ne este călăuză în trecerea noastră prin Univers
este marcată de antiteza bine – rău
se află în preocuparea oricărui biped dotat cu
inteligență
îi este hărăzită o singură moarte
este suficientă pentru a-ți da seama de inutilitatea
zbaterii pentru bani
omul este în stare de cele mai josnice acte
inumane
se datorează faptului că iubirea nu este legea
supremă a umanității.

Ani bătrâni

Ani bătrâni, ani fără noimă,
Carii rod în scara vieții,
Drumul n-are orizonturi,
Noaptea se afundă-n cețuri.

Ani bătrânii, veniți devreme
Și cărări pline cu spini,
Simți cum zilele se curmă,
Ești străin printre străini.

Îți aduni gânduri pribege
Să treci puntea timpului.
Ața vieții e subțire,
Se va rupe vrând nevrând.

8 august 2010

Aștept dimineața să vină

Aștept dimineața să vină!
În fiecare zi o aștept
Ca pe o prietenă bună,
Ca pe o seară cu lună
Când era timp de iubit.
Aștept!

Aștept dimineața să vină!
În geam să îmi bată cu soare
După o noapte cu ploaie
Să respir ozon prin geamul deschis
Totul să fie ca-n vis.
Aștept!

Aștept dimineața să vină
Să vină pe strune de chitară
Alunece-mi iară
Pașii-mi pe stradă, cadențați,
Printre oameni purtați.
Aștept!

Aștepta dimineața să vină!
Dar nu va veni.
Pe stradă nu-i lume,
E o noapte tăciune
Afară și-n mine.
Dar aștept dimineața.
Aștept!

Aștept mereu să vină dorul

Aștept mereu să vină dorul
Să-mi bată-n ușă in prag de seară
Dar doru-i dus spre alte țărături
Și uragan pe ape urlă.

Mă culc în gând cu vise negre
Și alte vise mi-apar în somn
De frica nopții ce nu mai trece
Aprind în vatră de brad lemn.

Privesc prin geam poate-mi apare
Cel ce-l aștept de-atâta timp
În poartă-mi bate un om în negru,
E cioclul de la cimitir.

O, nu! aceasta nu se poate.
Nu-l recunosc și mi-l alung.
În gard îmi lasă însă o carte,
Că doru-i dus pe alt tărâm.

Mi se transformă-n noapte ziuă
Și alte zile nu au venit
Mereu, pe cer nu este soare
Căci soare era al meu iubit.

Bătrân ca acum

Când, bătrân ca acum îmi strig tinerețea
M-acopăr amintirile iubirii dintâi
Aștept în zădar, nu poate să vină,
Noi chinuri apar căci n-ai cum să vii.

Privesc înapoi dar merg înainte,
Destinul mă duce pe ultimul drum
Pavat e cu lacrimi și stropi de durere
Și-n urmă rămâne doar pale de fum.

Amintirea-mi va trece curând în trecuturi
Cum trec toate ale vieții trăiri;
Vă las spre trăire aceste rânduri,
Cât încă trăiți să nu fiți bătrâni!

14 iulie 2010

Și așa mai departe

Ca să-mi găsesc odihnă
mi-am trimis mintea la plimbare
și a plecat aiurea prin spații siderale
pe raze de lumină să-mi facă loc de tihnă
văzut de sus pământul i-a apărut o grădină
s-a întors acasă
s-a înșelat. pământul era același pe care-l lăsase
plin de spini, de buruieni și de... oameni.
la crâșma din colț se bea rachiu
la hanul lui papuc se bea vin
iar la berăria lui vasile se bea o știre
învățătorul din cartier este mire
cu fata lui arhire
plutonierul de la poliție
ieșit în stradă să fluiere mașinile parcate pe trotuar
a rămas nunta fără socru mic
un nimic
învățătorul nu ia în seamă
are mireasă
o va duce acasă
pentru dragostea de după masă
fără tragedie, fără cântire
lumea va crește și...
peste ani o altă Românie
o altă minte plecată la plimbare
și așa mai departe.

Caii timpului

Caii timpului aleargă în galop prin praf de stele.
N-are cine să-i oprească,
Lumea toată e-o câmpie
Moartea morții și-i înscrie.

Caii timpului aleargă peste pagini de istorii.
În zădar le ieși în cale,
Caii trec rupând pământul,
Clipa se înscrie-n glorii.

Caii timpului aleargă peste-oceane învolburate
Pe aripi de vânt mânate.
Totul trece, totul curge
Totul în curând se stinge.

Caii timpului au în coame zile și nopți.
Din copite bat în poartă,
Poarta larg li se deschide
Și la poartă îmi stăm toți.

7 august 2010

Călător prin spații...

Călător prin spații sunt
Și adun gânduri tăcute
Să le-nșir pe-un portativ
Pentru vremuri nevenite.

Dirijorul le va strânge
Ca să cânte la vioară.
Viața mea e-amară acum,
Viața lui va fi amară.

9 iunie2010

Călătoresc

Călătoresc zi și noapte pe un cal al speranțelor
în coamă cu gândurile mele
de războinic cu armuri de cuvinte
ucid indiferența
istoria neamului o scriu
pe portative de sârmă ghimpată
cu sentimentele dragostei de țară
patria este țărâna strămoșilor mei
mângâiată de palmele aspre
ale soldaților cu armele iubirii
se scrie viitorul țării
România
tricolor aruncat peste crestele Carpaților.

Calendarul vieții mele

Calendarul vieții mele
Mi-a fost scrijelat în palmă
Și-am plecat cu el în lume
Drumul vieții tot mă cheamă.

Am călcat pământ și ape;
Frigul mi-a-nghetă obrazul,
Arșița mi-a bronzat fața
Iar în cale mi-a stat vântul.

Câte-au fost toate-au trecut
Și-au trecut și anii vieții;
Pe un portativ de lut
Stăm la rând fără excepții.

18 februarie 2010

Cântecul nopții

Cântecul nopții pătrunde
prin ferestrele timpului
uvertură la simfonia tăcerii
scrisă pe portativul iubirii
partitură îngălbenită de anii indiferenței.
Dirijorul lovește
pupitrul cu bagheta speranțelor
s-a rupt.

Toboșarul anunță un final
pierdut în imensitatea dorului
eclipsat de absurdul ființării vieții
contrapunct al deznădejzii.

31 decembrie 2009

Catargul dragostei

Catarg rupt în două de
Valurile iubirii
Plutește în derivă înfipt adânc
În carnea ce sângerează doruri.
Aștept minunea lumii,
Un pansament pe buze
Cu otrava dule-amară
a dragostei dintâi.
Un clopot este în mine
De sfori e tras de tine
Închipuiri târzii a ceea ce a fost
Odată doar în vis
De minte slabă.
Femeia era miere, azi este
O otravă.
Cer mult aș vrea să sorb din elixirul morții
Și marea să mă ducă în lumea fără vorbe,
Minciuni să nu se spună.

Ciclul Visele

Visele mele nu sunt vise de noapte.
Le-am visat într-o carte,
cartea am pus-o sub cap
să visez mai departe.

Apa curgea și după ea
lumea se ducea.
Lumea mea,
scrisă-ntr-o carte
se rostogolește pe vale
cresc bolovani de carne macră.
Iubito, te-ai îngrășat prea tare!
La abatorul dragostei n-ai căutare.
Se vând mușchi, cârnați și alte măruntaie,
carne de oaie,
mânzat,
totul la pachet
bine ambalat,
ușor de mestecat.

Profesorul de biologie

Profesorul intră în clasă.
În hainele de mătase
Se înșiră 208 oase legate
Cu sârmă.
Unul era strâmb,
Altul retezat pe la jumătate,
Două puse în lopățele,
La gât niște surcele...
Capul - o cutie sonoră,
Din lemn
Cu balamale de sfoară.
Târâș, cu efort
La catedră urcă pe suport.
Voivodal bate cu creionul în masă,
Ca la el acasă:
- Dați-mi un condei!
Hei, tu, Zahei:
Nota trei.
Ce mai vrei?

Crai nou

O se cere subțire înspre apus apare
Iubita mă întreabă: în pungă ai parale?
Eu mă desfac la piept și inima-i arăt
Ea mă întreabă iarăși: Te doare de bănet?
O fac să înțeleagă că pentru mine ea
Este punga plină, e toată averea mea
Se uită mult la mine, sarcastic îmi zâmbește:
La prânz ce pui pe masă? Iubirea te hrănește?
13 septembrie 2010

Cu-o cârjă veche-n mână

Cu-o cârjă veche în mână
Eu trec pe strada-n îngustă
La-un geam cu patru ochiuri
Priviri de fată ninsă.

Cum merg pe-un caldarâm
Din piatră necioplită
Mă împiedic, cad în brânci...
O mână mă ridică.

Privesc în ochii verzi
Ce mă priveau prin geam.
De mult, a fost odată
Când amândoi râdeam.

Cu dorul în spate

Am urcat pe grui ducând doru-n spate
Și-am lăsat în urmă satul, jos în vale.
Mama de pe prispă tot privește în zare,
Îi simt ochii plânși, dar merg mai departe.

Trec și peste culmea dorurilor văzute,
Pământul de sub talpă nu mă mai cunoaște.
Merg mereu înainte, merg pe neștiute,
Cu iluzii gândul mereu se hrănește.

Setea mă cuprinde, apa e sălcie
Fluviul care curge nu are izvoare,
Totul e creat, totul e pustie
Ce-am purtat cu mine mi-a plecat și moare.

Cu doruri mă-nvelesc...

Cu doruri mă-nvelesc în noapte
Și-ascult cum vin din vechi străfund
Iubirile; au fost deșarte.
Frumos îți mai stătea mișind!

Cuvinte spuse în neștire
Îți ascultam, le memoram.
Acuma-s tristă amintire,
Apar în noapte când somn nu am.

Și mă trezești din vis nătâng
Cu mângâieri ce nu mai sunt.
Au fost odată, n-am știut
Că dragoste nu-i decât vânt.

Cu fața plină de riduri

Cu fața acum plină de riduri
Îmi amintești ce-ai fost cândva, odată,
O fată alergând pe prunduri,
De vânt, de soare mângâiată.

Din piatră-n piatră, o codobatură fâșneață,
Săreai. În apă îmi răcoream iubirea
Îți alintam în palme pielea fină
Și îmi fugeai, apoi, șiret din mână.

Acele timpuri, acum, se-ntorc în gânduri,
În hol, oglinda doar amintiri mai poartă,
Răsplată pentru acele vremuri,
O lacrimă alunecă pe-o geană.

Ianuarie 2011

De ce scriu ?

M-am întrebat ieri de ce scriu
mă întreb și azi
nu știu
răspundă cel ce mănâncă cuvinte
la masa de prânz
la cină
le dă prin rindea
le face piftie
le aruncă în stomacul timpului
tocate
amestecate
curg
fluviu în oceanul speranțelor
din care vor ieși delfini
și îmi vor spune
cea mai frumoasă declarație de dragoste
mamă te iubesc.

De pe străzile iubirii

De pe străzile iubirii
am cules necaz și spini,
dorul îl port mereu cu mine
o desagă de trăiri.
Am-ncercat să-o las din spate
n-am putut ca s-o desprind,
bătrânețile greu atârână
amintirile n-au vrut.

Despic noaptea în două

Despic noaptea în două
o tai în felii de întuneric
și le întind pe o tupsie
tupsie a iubirii
le rumeg
și cresc în mine spini
rădăcini de șerpi îmi încolăcesc inima
sângerează alb
se face ziuă
și totul dispare
o mare în spume clocotește
albatrosul cade pe o margine de val
pe tupsia iubirii mele
au rămas doar fărâmituri.

22 august2010

Din dragoste

Am apărut pe lume din dragoste
Soarele își trimite razele peste florile vieții
cresc acolo unde întâlnește iubirea
ne este călăuză în trecerea noastră prin Univers
este marcată de angoasa morții
este sabia ce stă deasupra capului oricărui biped
îi este hărăzită moartea
lucrează ca manifestare a dragostei lui Dumnezeu
pentru om
nimic nu este mai trist decât despărțirea de cei
dragi
nu ține cont de ești bogat sau sărac.

Din hăurile albastre

Din hăurile albastre bătut-a-mi în geam o rază,
Cu mii de ani plecat-a, la mine ca s-ajungă
Eram încă idee pe-un portativ de gânduri
Când steaua vieții mele îmi hotărî destinul.

De vorbă am stat cu ea într-o noapte cu vedenii
I-am reproșat că lumea-i făcută din tâmpenii,
Că-n spațiul sideral îmi circulă tăunii
M-ai bine s-ar întoarce în lumea cu străbunii

Dorul

Am plecat pe deal, pe vale
După dor ca să-l gădesc,
Mi-a ieșit în cale viața;
Doru-i mare chin lumesc.

Mi s-a zis să merg-înainte
C-așa-i drumul omului;
Am bătut cărări de munte,
Am cerut sfat codrului.

- Eu mă leagăn zi și noapte
Pe pală de vânt, mi-a zis
Și de vremuri tot cat dorul,
Dorul meu-i de necuprins.

De e vară, de e iarnă
Dorul eu îl tot aștept.
Vântul bate, frunza cade
Dorul mult mă arde-n piept.

Și-am plecat tot mai departe
Să-ntreb râuri, să-ntreb ape
Mi-a răspuns marea albastră:
Doruri poartă pe-al ei spate.

În adâncuri fără margini
Multe doruri ea ascund.
Și-s tăcute
Din vechimi, de mult,-s venite.

M-am retras apoi în casă
L-adăpost de vorbe mute
Făcând dorul ca s-audă
Ruga mea fără-de cuvinte.

4 decembrie 2010

Gândul

Sfredelește-n creier gândul trecerii pe-un alt tărâm
Dar nu știi de-ntors mai este cale pe un alt drum.
Urc pe treptele ființei și cobor sunt un Sisif
Stânca ce o am în spate ca s-o las nu mai e chip
Stau la sfat cu mine însumi, tic,tic, tic îmi strigă
ceasul.

În amurg, un cer cu stele îl privesc și-mi caut
glasul,

Ticăitul din perete parcă nu se mai aude.
Încerc ceasul să-l întorc, mâinile îmi sunt surde.
Pe cadran se-oprește timpul între două cifre negre
Fost-au scrise de un meșter cu cerneluri de trăire.
Și-au rămas pe-o tablă albă, vor fi de folos la alții
Care ca și noi vor trece călători în alte spații
Pe peretele cu zgură tic, tic-tac va face ceasul
Cronos hotărăște soarta, roata vieții ține pasul.

Gândurile mele

Mi-am adunat gândurile,
niște firimituri
îmbrăcate în haine
mai vechi,
mai noi,
de toate vârstele.
Le-am aruncat în lume,
ca semănătorul semințele,
să rodească,
din care peste ani
cei ce vor avea trebuință de ele
să scoată o pâine nouă,
proaspătă.

Ieri

Ieri mi-am cumpărat o mașină
mergea hodorogind pe străzile Bucureștiului
a apărut foametea în picioarele goale
o cucoană alerga după o pisică de angora
mieuna în brațele lui Traian Băsescu
ne face de rușine la Bruxelles
se hotărăște soarta Europei
se află în mâinile americanilor
nu le place să sufere înfrângeri
au numai popoarele lașe
își merită soarta de câine.

Țărani

Cocoșii vestesc sosirea dimineții
Îi găsește pe țărani pe câmpia holdelor
Trudesc din zori până seara
Copii aleargă pe ulița satului
Se întâlnesc femeile ce pun la cale viitorul fetelor
Se află în mâna unora puși pe însurătoare
Băieții aleargă în goană după avere
Vine și sărăcia este destinată omului necumpătat
Soarta îi hărăzește un viitor trist
Ne apare în anul care vine

10 octombrie 2009

Întoarcere tardivă

Nemuritoare, ai spus că va fi dragostea noastră
Și ai plecat în noapte ca un laș râzând.
Cuvântul ce l-ai spus săpat-a o prăpastie
Un gol ce niciodată nu va fi umplut.
Să te blestem, ușor eu mi-aș rosti vorba;
Blestemul pentru mine nu intră în cuvânt
Te las să îți duci viața croită în minciună
Pedeapsa îți vei găsi tu singur într-o zi.
Târziu va fi atunci, întoarcerea tardivă,
O candelă aprinsă și-o cruce-ți vor vorbi.

12 septembrie 2010

Iubirea de-i iubire

Iubirea de-i iubire nu e cu vorbă multă
În ochi ea mi se vede, o simți în palma caldă.
Cuvinte dacă spui, urechea nu le-aude,
O inimă-n iubire nu are timp s-asculte.

Iubirea de-i iubire pe stradă nu aleargă,
În casă stă închisă, n-o știe lumea-ntreagă,
La alții nu se spune, în suflet stă rămasă
Un singur om o știe, în dor îi stă ascunsă.

Iubirea de-i iubire o trăiește lumea toată
În versuri înălțată, în piatră încrustată.
Lăsată-i omenirii, înalte idealuri,
Cu dragoste de om ea se revarsă-n valuri.

19 septembrie 2010

Iubirea pe vecie ne va uni sub cruce

Pe-obrazul plin de riduri mai licăre lumină
Și ochii de cărbune mai scapără scânteii
Așa apari acum în nopți târzii tu, doamnă,
În toamna vieții noastre rămas-am doar noi doi,
Iubirea ne mai este un sprijin la nevoi.

Un ceas bătrân și veșted ce-atârnă pe-un perete
Mai ticăie-n surdină și timpul îl omoară.
Eu te privesc pe tine, tu mă privești pe mine
Iar viața ni se scurge cu oră după oră.
Iubirea tinereții ne este încă soră.

Cu brațele slăbite ne strângem unu-n altul
Mai respirăm-împreună aceeași grea speranță
Și vrem viața s-o prindem din mâni să nu ne scape,
O zi e cât un secol, dar timpul tot se duce,
Iubirea, pe vecie, ne va uni sub cruce.

18 ianuarie 2011

Iubirea

Iubirea-i cântec de vioară,
suspîn de doină necântată,
priviri adânci de ochi de fată,
miros de tei curtat de-albine,
balcoane pline cu zorele,
susur de ape de izvoare.,
ciobani cântând din bucium seara,
student dormind cu cartea-n mână,
sub streșini cuib de rândunele,
o mamă alăptându-și pruncul,
câmpii cu holde aurite.
corăbii ce înfruntă marea,
păduri prin care cântă vântul,
cirezi venind spre case seara
și clopote bătând în dungă
chemând pe oameni la biserici
că pentru domnul ei sunt vrednici.

Iubirea este tot în toate!

Liliacul alb

Liliacul alb îmi stă în memorie
îmi stă la întretăiere de drumuri
florile cu cinci petale mi le-a ascuns Dumnezeu
unde va pe țărmașul speranțelor
aștept să înflorească liliacul alb
cu flori cu cinci petale.

Lira dorului

Lira dorului îmi scoate numai doine și suspine
Strunele îi sunt din lacrimi întinse pe-un mă răcine.
Cine o face ca să cânte este sufletul de om
Iar durerea ce o spune scoate pietrele din somn.

Lira dorului vorbește despre anii ce-au trecut
Când iubirea înflorise; ca un tei a mirosit,
Și de-atunci în șoaptă scoate triluri lungi de
suferință
Ciocârlii pe ceru' înalt stau sub soare și-o imită.

Lira dorului când cântă este marea învolburată
Cu corăbii rătăcite pe un drum fără speranță,
Albatroși mângâind valuri zbuciumul să înceteze,
Din adâncuri dorul iese, o durere ce tot crește.

Lira dorului se cântă când umblăm pe căi bătrâne,
Ne-ntoarcem în timp cu anii de pe ulițe străine
Fost-a odată o primăvară, o livadă-n flori, răsând.
Livada aceea astăzi des ne m-ai apare-n gând.

Lumea mea și lumea ta

Lumea mea și lumea ta -
două șine de cale ferată
le unește-un tren de marfă
cu poveri imense-n spate.

Trece trenul, ele rămân
două linii paralele,
între ele cresc doar spini...
Ce-a făcut viața cu ele!

Dar cu timpul s-or uni -
părăsite, ruginite -
în depozit de fier vechi;
fericită eternitate.

mai, 2009

Lungi sunt nopțile senectuții

Lungi sunt nopțile senectuții
Să le măsoari nu ai unealtă
Nici nopțile de iarnă nu-s
Așa de reci, cu-atâta gheață.

Tavanul casei este jos
Ca să-l atingi nu ai putere
Un bec e-opaiț fără seu
Și ține loc de lumânare

Te cotropesc gânduri vecine
Cu lumea care va să vină..
Pe un caiet școlar, bătrân
Notezi impresii să rămână.

Un orologiu de demult
Ce stă pe masă, s-a oprit
La viață să-l aduci din nou
Încerci, dar a trecut la odihnit.

Privești pe geam, vechi obicei
Reapare ca să măsoari timpul.
Luceafărul pe cer nu-i încă.
Devine noaptea tot mai adâncă.

Un greier țârâie-ntr-un colț,
Pe casă o cucuvaie cântă...
E semn că Dumnezeu te vrea,
Răspunzi: cu viața mai am de furcă.

Mute ne sunt marile dureri

Mute ne sunt marile dureri
Când firul vieții, subțiat, se rupe.
Tăcerile iubirilor ascunse într-un vers
Rămân pentru vecie neștiute.

Sub crucea de stejar pământul ne adoptă,
La margine de groapă se tânguie iubirea.
Zădarnic este totul, aceasta ne e firea
Și trecem peste drum cu vorbe spuse-n șoaptă.

Muzica mea e poezia

Muzica mea e poezia
Și o ascult în nopți târzii;
Pe strunele viorii mele
Arcuș hoinar umblă haihui.

Îmi sună-n cap mii de bemoli
Ce stau pe-un portativ rebel.
Încerc pământul să-l răstorn,
Să-mi stea cuminte în rastel.

Puhoaielor ce-mi stau în cale
Baraj de verbe le opun
Și din cuvinte ancestrale
Pavez semenilor un drum.

Muzica mea e poezia
Și o ascult târziu în noapte
Privighetori cu glas de clopot
Mi-o cântă la ureche-n șoapte.

Din suflet eu mi-am făcut strune
Arcuș de dor pe ele-aleargă
Și-o doină fără de cuvinte
Este ființa mea pribeagă.
N-aștept nimica de la nimeni
Nici de la Dumnezeu n-aștept;
Îmi port de unul singur crucea...
Prin vânt, prin ploi eu pășesc drept.

13 iulie 2010

Noaptea senectuții

Mă plimb pe cărările iubirii
Și-n patul amintirilor m-afund
Când luna trece peste creste
Și brazi de dor îi fac un nimb.

Ascult al nopților tăcere
Un ceas bătrân în gând mi-o spune
Eu îi dedic poem de rime
Și-aprind în mine un tăciune

Păienjenișul vieții mă-nfioară
Încerc-n zădar să îl străpung
Noi melodii îmi țese o vioară,
În calea dorului e un zid.

De făceai un pas

De făceai un pas spre mine
Eu făceam zece spre tine,
N-ai făcut am așteptat
Iubirea s-a destrămat.

Regretele îți sunt târzii,
A trecut ziua dintâi.
Era soare pe pământ,
Acuma-i ploaie și vânt.

Ce cuvânt mai are rost?
Tot ce-a fost de mult a fost.
Ce-o să vină nu-i de noi,
Tot ce-a fost este un sloi.

Soare nu-i ca să-l dezghețe.
Chiar de-ar fi n-are putere.
Ne vom zice doar binețe,
Asta a fost a lumii vrere.
14 februarie 2009

O cruce, pământ

Lui Adrian Păunescu

Privim permanent cum timpul trece,
De fapt nu el trece, ne trecem noi.
Privind în oglindă nu vrem a-înțelege
Că totul e trecere, torente de ploi.

Schimbăm mereu măști pe-aceeași scenă,
Trăim în vâltori de tulbure ape,
Urcăm pe creste, coborâm în adâncuri,
Râdem și plângem, strigând și în șoapte.

Și vine și vreme să-nțelegem ce-i viața.
Cristale se-adună sub frunți încrețite
Și mintea ne doare, dureri spovedite,
Dar legile firii mereu vor răsplata.

A fost se va spune, dar nu mai este
Cum toate au fost și toate-s trecut.
A trăit, a iubit... Ce frumoasă poveste!
Și toate s-au dus: o cruce, pământ.

5 noiembrie 2010

Oglinda vieții mele

Oglinda vieții mele s-a spart, e numai cioburi
Și se reflectă-n ele trăirile trecute.
Arunc priviri spre ele și-nghet de frica sortii
Și-a veșniciei fire atunci când nu voi fi.

Îmi bate-n geam o noapte cu haina ei de smoală
Și orologiul își mișcă încet pe cadran acul
În păpuriș de gânduri încep rime să caut
Mi-apare o femeie ce-mi zice: luate-ar dracul.

Răspund cu-o-njurătură și o trimit în mă-sa.
Cu-n rânjet de cățea și-arată colți de viplă,
Privește prin fereastra memoriei zbârcite
Zădarnică-ncercare, nu voi intra-n ispită.

Din cioburile adunate, desen de idei șterse,
Să creionez trecutul posibil nu mai este
Și strig la Cel de Sus cu-n țipăt deznădejdea
Cu fulgere și tunet îmi scrie vechi rețete .

Pastel nocturn

Așezat pe-un pat de vise
Priveam luna cum îmi curge
Pe un drum pavat cu stele,
Înspre ziuă să se culce.
I-a ieșit în cale gândul
S-o oprească să mai stea,
Lumineze sus pe creste,
Nunți de cerbi ea va vedea.
A fugit. De frica zilei
S-a ascuns în fund de lac
Iar o rață melomană
I-a cântat: mac-mac, mac-mac.
Trestii lungi, niște fecioare
Aplecatu-s-au pe ape,
Odă îi zicea din flaut
Pitpalacul dintr-o salcă.
Într-un smoc de păpuriș
Două broaște se trezise
Și-amintindu-și de contract
Exersau la vocalize.
De pe mal, sub un arin
Pe-o vioară cu trei strune
Un greier arcuș purta...
Lume, lume și iar lume.
M-am trezit din noaptea mea
Și-am privit noaptea din casă
Candela mai lumina;
Doi gândaci stăteau la masă.
25 august 2010.

Pastel trist

A venit și toamna vieții!
Frunzele s-au vestejit
Iar prin trunchiul plin de scorburi
Seva curge-ncetinit.

Poame nu mai sunt pe ramuri:
S-au cules și s-au mâncat
Au rămas doar niște resturi
Numai bune de-aruncat.

Vântul crengile îndoiaie
Și trosnesc noapte și zi
Apa ploii le înmoaie,
În curând vor putrezi.

Pe drumuri de dor

Pe drumuri de dor îmi aleargă gândul,
Prin ploi și zloată lipit de pământ.
Nu cer de la nimeni un pic de milă
Destinul mi-a fost să trăiesc iubind

Caietul, condeiul îmi sunt buni prieteni
Cu cartea stau noaptea la sfat
Însăil povești despre Baba Rada
Ce țese covoare cu prinți și-mpărați.

Citesc, printre rânduri multe se spun:
Vorbe de clacă, vorbe minciuni,
O lume se duce, o alta vine
Și nimeni nu știe clar ce va fi.

Alerg înapoi

Alerg înapoi să-mi spun ce a fost
Mă-ndemn ca să aflu istorii, trecut,
Un gând parcă-mi spune că nimic nu are rost
Un altul mă-ndeamnă codrii s-ascult.
Tăcerea e sfântă, un prieten îmi zice,
Nu da crezare, nu totul se face,
Doar vorbe se spun, așa este lumea,
Făcută-i să mintă, să-ncalce iubirea...
Idei din acestea se-aud pretutindeni
La ce-aș da crezare ditirambilor voci,
M-a născut ca să lupt, să stau în furtună,
Așa voi trece prin viață, în veci.

6 noiembrie 2010

Calendarul vieții

Pe un calendar păgân notez zilnic timpul ce trece,
Ieri am fost, astăzi îmi sunt, mâine ce voi fi voi ști
Curgerea ce o trăiesc am de gând a povesti,
Calendarul cu notări peste vremi va fi de veghe.

Orologiul din perete, stau și-ascult în seri târzii
Acele se-ntrec în mers, clipă a fost și nu mai este
Noapte – zi, ziuă și noapte, totul curge fără veste,
Am trăit, încă trăiesc făr' să știu cât va mai fi.

O poveste minunată, toți îmi spun că este viața
De e grea, de e ușoară merită să o trăim
Dar odată, fără știre, repede se rupe ața,
Cât nisipul încă curge nu e cazul să dormim.

Din metafizică ...

Din metafizică mi-am croit o haină
pe care o port pe vreme rea
pe vreme bună
îmi adăpostesc gândurile să nu fie udate
de indiferența uitării.
îmi ține de frig în Sahara
și de arșiță în Antarctica.
trec pe jos oceanele
și în înot continentele.
Sub haina mea înfloresc trandafiri
pasc miei
și se semnează tratate de pace.
Aripile îngerilor au devenit mâni
și mâinile mele au devenit aripi
cu care zbor spre veșnicie
în necunoscut
pentru a mă simți la mine acasă.

Februarie2010

Dorurile

Albia dorurilor mele
Este Dunăre-nvolburată,
Îmi curg gândurile pe ea,
În amonte sunt cascadă.

Se revarsă peste maluri,
Se îneacă viața toată
Dorurile îmi curg întruna
Nu-i zăgaz să le oprească.

Drum de țară

Drum de țară, drum de țară,
Un drumeag bătut de vite,
Te-am umblat în nopți senine,
Te-am cântat în slove sfinte.

Drum de țară, fără de piatră,
Frământat cu talpa goală,
Ți-am scris urmele în palmă
Când ploua din cer de smoală.

Drum de țară-n minte scris
Te păstrez, te am în vis...
Drum de țară fără' de sfârșit,
Drum uitat și părăsit.

Drum de țară, drum de țară
Peste dealuri, peste ape...
Călător pribeag prin lume,
Drumule, te am în mine!

8 aprilie 2010

Drumul dragostei

Drumul dragostei e scurt,
El cuprinde doar regrete
Că a fost și nu mai este,
Că a fost doar o poveste.

Drumul dragostei e-un râu,
Curge repede pe vale,

Nimeni nu-i stă în cale,
Apa lui murmură jale.

Drumul dragostei a fost
Ulița copilăriei
Peste el a nins cu flori,
Florile prieteniei.

Drumul dragostei e-un fluviu
De durere și-ntristare.
Marea spune ce el spune,
Marea-i dă și alinare.

8 aprilie 2010

Catrene

În tăcerea nopților

În tăcerea nopților îmi ascund gândurile.
Dincolo de mine se află
infinitul cenușiu al angoasei.
Viitorul proiectat de legile firii.

Pe drumul pașilor trecuți

Pe drumul pașilor trecuți mă întorc.
Tinerețea stă sub praful timpului.
Amintirile sunt ca niște vulcani noroioși,
Apar la suprafață dar n-au nici-o putere.
4 aprilie 2010, prima zi de Paște

Peste valurile vieții

Peste valurile vieții alerg cu gândurile mele,
nici o umbră de iubire nu mai este, totu' a fost o
amăgire.
Nimeni nu mai răspunde, ce a fost s-a dus și dus
este.
Din șiragul de trăiri doar pot scrie o poveste
28 martie 2010

Pleoapele zilei

Peste satul cu iubirile mele
Pleoapele zilei s-au închis.
La porțile lui bat amintirile dorului
Trecute cu durere pe o foaie în scris.

Aștept să se întâmple minunea revederii,
Speranța se-nfiripă în al noapților mister
Când visul poate zidi clipa re-ntâlnirii
Pe-o pală de nor plutind prin eter.

O secetă deasă cuprinde trecutul,
Îngeri fără aripi plutesc prin văzduh
Și-n depărtări i-apare chipul
După o pânză de păianjeni ridicată spre cer.

Primăvara

Zăpadă cu petale – ghiocei;
Cerule albastru adus pe pământ – viorele;
Vioară așezată pe o creangă – privighetoare;
Clinchete de zurgălăi – murmur de izvoare;
Vopsele aruncate peste grădini – straturi cu flori;
Miei zburdând pe câmpie – fericire
și peste toate
Doi copii ținându-se de mână – iubire.

Tărâmul poeziei

Tărâmul poeziei, tărâm cu mari dorinți
Se-ncarcă cu mistere, e plin de suferinți,
Cuvântu-i izbăvire, dar el îmi stă ascuns
Un strigăt în eter nu este de ajuns.

Așteaptă o mângâiere, așteaptă o alinare,
În fiecare clipă el vrea o sărutare.
O-îmbrățișare dulce când e rostit așteaptă
De-o mână ce îl scie, evlavios de dreaptă.

Tărâmul poeziei e spațiu ce-i cuprins
De inimi care ard, de rug ce nu e stins.
Când crezi că se topește mai tare se aprinde,
Cenușa ce rămâne e roșie, fierbinte.

Tărâmul poeziei e spațiu urcând spre cer,
Cu tălpile desculțe pășești prin spini și ger.
La capătul de drum un nou-nceput apare,
Mereu îl vezi aieva, mereu îți tot dispere.

Tărâmul poeziei se află în adâncuri,
În gropile mariane se plămădește-n gânduri,
Se urcă apoi pe creste, alpine idealuri,
În piept bătut de vânturi, un Ra îl arde-n valuri.

Tărâmul poeziei e însăși viața noastră,
Cu el trăim de veacuri pe o planetă albastră.
A apărut din vremuri, în neguri de sub stâncă
Și va trăi cât lumea mai doarme, mai mănâncă. T

Treceam așa într-o doară

Treceam așa într-o doară pe ulița gândurilor mele
cu neuronii înhămați la carul iubirii.

Mi-a ieșit în cale minciuna întruchipată în dragoste
și bidivii au luat-o razna peste câmpii sterile.

1 aprilie 2010

Prost mai ești croită, viață!

Se strecoară printre gânduri
o idee de copil:
Dintr-un băț să-mi fac un cal
și să plec haihui pe drum.
Nimenea să nu mă-ntrebe:
pe ce lume tu trăiești?
Vino iar, copilărie,
cu desaga cu povești.

Timpul a trecut și iată,
anii liberi nu mai sunt,
Sprijin caut într-o cârjă
sau mă reazim de un gând.
Trece lumea, mă privește:
e acolo un bătrân...
Prost mai ești croită, viață!
treci încet, fără să știm.
8 august 2010

Să strig în nopți târzii...

Să strig în nopți târzii
Iubirea să revină
La ce folos ar fi?
Nu știu cine-i de vină.
Mai bine să lăsăm
Ca chinul să se treacă
Cum frunza-n toamna rece
Pe aripi de vânt pleacă.
N-om ști unde vom sta
În traiul pe vecie
Ce perine vom uda
Cu lacrimi în sicrie.
Și dacă în gând vor fi
Idei despre întors
Să ne unim pe veci,
Doar moartea are rost,
18 decembrie 2010

Se spală vântul cu ploile toamnei

Se spală vântul cu ploile toamnei
Și aburi pământul atârnă pe crengi,
Cu frunze bronzate, purtate pe coarne,
Aleargă cerbii pe ale iubirii poteci.

Conduse de aștri, berzele-n tăcere
Concentrice cercuri pictează și pier,
Toamna din urmă le mână, le mână
C-un bici de gheață fluturat prin eter.

Foiște pe câmp recolta, e gata,
Solstițiul o-îndeamnă la repaus de iarnă
La margine de timp își vede răsplata
Țăranul, își face cu dreapta al crucii semn.

Și s-a dus iubirea noastră

Și s-a dus iubirea noastră
Și s-a dus, s-a dus
Urme nu mai sunt pe urmă,
Nimeni nu-mi dă răspuns.

Fost-a odată o poveste,
Fost' de mult, de mult
O poiană cu iubire...
Flori de dor doar azi mai sunt.

Le culeg și curge rouă
Adunată în nopți lungi,
Picurată de pe stele...
Inimă de ce tot plângi.

Tu nu știi că-n astă lume
Totul este trecător?
Numai dorul de iubire
Moarte n-are, e viu izvor.

Din iubire ești croită
Așa ești de când te știi.
De iubire nu există
Nu-i nimic, nimic nu-i viu.

Poetul

Stând poetul într-o noapte
La umbră de lună plină
Medita și îi răspunse
Inima, ținând-o-în mână.

A plecat apoi poetul
Pe cărări de cerbi știute,
Îmbrăcat în armuri grele
Prin păduri dorul să cate.

Alegau în urma lui
Păsări mii, viori cu viață.
Uite Dorul! Unde-i? Nu-i
Greu e drumul dorului.

Obosit de mers î-neștire
Se opri din drum poetul
Stând pe-un ciot de brad bătrân
Începu să-și spună versul.

Tăcerea nopților e tristă

Tăcerea nopților e tristă...
Așa cum stau întins în pat
o văd pe un perete scrisă
de-un orologiu reșapat.
Ascult cum mintea se deșiră,
cum gem în neuroni idei
și în sinapse, la-ncheietură,
mă-ntreabă: omule ce vrei?
Să îți răspund n-am nici o grabă
de frica morții sunt cuprins
și aș ieși la cotitură
Lui Dumnezeu să-i cer răspuns.
Tăcerea nopților e tristă...
Ascult cum stropi plescăie în geam
cu ciocuri de cristale ude
și latră-un câine pe maidan.
Arunc c-un gând să tacă lumea
copacilor cu frunze moarte
dar nimenea nu îmi răspunde,
ce-i pasă lumii de-a mea noapte.

Sponsorizează-mă cu un sărut.

Ileano, sponsorizează-mă cu un sărut

Și te voi trece în cutia memoriei

dând de două ori clic dreapta

pe folderul cu neuroni

neinfecțați de viruși urii.

Astfel vei intra în conștiința lumii

fiecare având dreptul de a descărca sentimentele

pe un stic cu douăzeci de gigabitzi

fără a plăti dreptul de autor, copireitul fiind liber

pentru orice biped de pe planeta albastră.

Nemurirea ți se va păstra

precum chelia lui Băsescu cu șuvița de păr,

convertită din Notepad în Office 2007, după ce a

suferit modificări în Fotoschop și a fost fixată în

Corell.

Țăranul

Sătul de foame,
țăranul visează o pâine în rolă,
friptură-n tigaie,
cartofi pe plită.
Se uită în sobă
o cioată plânge și
fum pe nări scoate-un tăciune.
Pe patul din scânduri
o pernă neagră ascultă durere.
un cântec trist
venit din adâncuri
își cheamă sfârșitul
pământul ascultă un cor nesfârșit.

Te-am cântat iubire...

Te-am cântat iubire odată,
Te credeam făr' de sfârșit.
Azi la anii bătrâneții
Am aflat că m-ai mințit.

Ai trecut, ai fost furtună
Urme-n urmă ai lăsat.
Dragoste ești o nebună,
Soarta rău m-a blestemat

Tot aștept să pleci odată,
Duce-te-ai pe câmp pustiu
Nu aștept nici-o răsplată,
Doar vreau liber ca să fiu.

Timpii anilor bătrâni

Printre degete se scurg timpii anilor bătrâni
Și privești cum trece ziua,
Și privești cum trece noapte
Ca-ntr-un sat fără de câini.

Clipe triste încurcă gândul
Anilor bătuți de vânt
Și aștepti să vină timpul
Florilor pe-al tău mormânt.

La ce bun că nu vei știe
Ce e bine, ce e rău
Ce e ură, ce-i iubire
Nici credința-n Dumnezeu.

Se v-așterne atunci tăcerea
Ce n-o știm, n-o vom cunoaște.
Pe pământ se ceartă lumea
Să devină niște moaște.

7 august 2010

Timpul e o roată

Timpul e o roată ce se-nvârte întruna
O clipă-n învârtire ne aflăm și noi.
Cu bune, cu rele e trecerea prin lume,
Întâi multă vorbă, tăcere apoi.

Mi se zbate omul să aibă de toate
Aleargă continuu, adună ce poate
Duce greu în cârcă, se-ndoaie de spate,
Pân-la urmă haina este ruptă-n coate.

Află că în viață totul e zădarnic
Însă prea târziu să-reînceapă alta,
Merge înainte; hârlețul, lopata
Rezolvă pe toate, îl înghite groapa.

Timpul e o roată ce se-nvârte întruna,
Se repară spițe, osia, obada,
Mergem înainte, asta ne e soarta
Rezolvă pe toate, hârlețul, lopata
22 septembrie 2010

Toamnă

Se spală vântul cu ploile toamnei
Și aburi pământul atârnă pe crengi
Cu frunze plecate purtate pe coarne
Aleargă cerbii pe-ale iubirii poteci.

Conduse de aștri, berzele-n tăcere
Concentrice cercuri pictează și pier.
Toamna din urmă le mână, le mână
C-un bici de gheața purtat prin eter.

Plesnește bobul, recolta e gata,
Solstițiul amintește obiceiul etern.
La margine de timp își vede răsplata
Țăranul; cu dreapta își face al crucii semn.

Te blestem

Te blestem că mai lăsat

Te blestem că ai plecat

Te blestem iubire.

Ca să simți ce simt și eu

Să ai numai dor și dor

Fără clipa anilor,

La uitare sa n-ai spor.

Niciodată să nu uiți

Te-am iubit si m-ai mințit.

Câtă-i gestul de urât!

Te blestem să ai pe masă

Hrană multă si gustoasă

Dar sa nu o poți mânca.

Sa îți stea bucata-n gât

C-ai mințit că mă iubeai,

Dar erai cu doua fețe,

Creatură ordinară

Viața să îți fie amară,

Dragostea să-ți fie ocară,

Insulte si-njurături,

Călcată pe bătăături

Care pe picior să-ti stea

Cum stă iarba pe imaș

Când curg ploile șuvoi.

Te blestem, iubita mea,

Să îmi știi ce-i dragostea

Să știi ce-s nopțile

Când te-apucă dorurile,

Să îmi știi ce este ziua

Când iubirea pleacă aiurea,
Să îmi știi ce-i pacostea
De te lasă dragostea.
Noiembrie ,

2004

În grădina vieții

- În grădina vieții printre spini eu calc,
Cărări de iubire încerc să îmi fac.
Sub tălpile goale simt pământul tare,
Dragostea, iubito, altă cale n-are.

În drumul cel fac pe tine te caut,
Inima te cheamă, piciorul aleargă
Ochii-mi sunt spre stele, dar nimic nu văd
Răspunde-mi odată, spune-mi ce să cred.

- Prea târziu e-acum, totul este scrum,
Din tot ce a fost mai iese doar fum.
În palatul rece în care îmi stau
Nimicul e totul, nimic nu mai vreau.

De gând te frământă, regrete de ai,
Lasă-le deoparte. Seamă cum să-mi dai?
Pământul înghite orișice speranță.
Totul e nimic, nimic ca și-n viață.

3 martie 2011

Încă o zi apare

Încă-o zi apare, o privesc prin geam,
O noapte a trecut, alta sper să am
Și așa mereu eu îmi trec prin lume
Bucurii mereu nu vin către mine.
M-amăgesc continuu cu nimicuri mari:
Ieri am fost copil, ieri am fost școlar,
Lumea mi se pare că este frumoasă,
Privesc împrejur când îmi ies din casă.
Sunt și mai atent cu ce mă îmbrac,
Uneori mai uit ca să mai mănânc.
Mă privesc-n oglindă în fiice zi
Viața mi-a trecut, n-am ce povesti.

Încă-o zi apare, o privesc prin geam.
Ce am fost odată! Era doar mai an.
Astăzi parcă-s altul, oglinda nu minte,
Mâine ce va fi nu îmi vine-n minte.

3 martie 2011

Ca grâu-n lan...

Ca grâu-n lan te ondulai rîzînd
Și blondă ca un câmp de pădădie
Treceai spre infinitul fără fund
Iar mintea mea mi te striga, iubire.
Din miile de cuvinte, dintr-o carte,
Am ales doar două să îți spun,
Dar ai fugit, rămas-au fluturate,
În urma trenului se resfirau postum.

Vânător de vânat vânt

Alba, neagra – neagra alba,
tot încerc să ghicesc rostul
omului pe-acest pământ.
În zădar îmi este vrerea,
lume trece, lume vine...
Vânător de vânat vânt.

C'est la vie! îmi spune unul
cu un ton de minte mare.
Pun arcușul pe vioară
și încep să zic un cânt.
Cântecul mă îmfioară;
strigăte de om zălud.

Bat la porțile iubirii...
Din adâncuri mariane
se aude un trist ecou:
mintea ta ce mai dorește?
trăiește cum se trăiește,
așa vrut-a Dumnezeu!

Cu privirea înspre ceruri
Îl implor, vreau adevărul.
Un tăcut este văzduhul,
cum tăcut este pământul.

Cu pâine el ne hrănește,
nu-ntreabă de rostul său.
Iau din nou vioara-n mână,
răzvrătit strunele-i rup.
Urlă sufletul în mine,
singuratic sunt pe lume,
jungla-i plină de jivine...
Vânător de vânat vânt

Cuprins

1.	A fost un timp.....	3
2.	Am apărut	4
3.	Ani bătrâni	5
4.	Aștept dimineața să vină	6
5.	Aștept mereu să vină dorul	7
6.	Bătrân ca acum.....	8
7.	Și așa mai departe.....	9
8.	Caii timpului	10
9.	Călător prin spații... ..	11
10.	Călătoresc	12
11.	Calendarul vieții	13
12.	Cântecul nopții	14
13.	Catargul dragostei	15
14.	Ciclul Visele	16
15.	Profesorul de biologie	17
16.	Crai nou.....	18
17.	Cu o cârjă veche-n mână	19
18.	Cu dorul în spate	20
19.	Cu doruri mă-nvelesc.....	21
20.	Cu fața plină de riduri	22
21.	De ce scriu?	23
22.	De pe străzile iubirii	24
23.	Despic noaptea-n două	25
24.	Din dragoste.....	26
25.	Din hăurile albastre	27
26.	Dorul.....	28
27.	Gândul.....	30
28.	Gândurile mele	31
29.	Ieri	32
30.	Țăranii	33

31.	Întoarcere tardivă	34
32.	Iubirea de-i iubire.....	35
33.	Iubirea pe vecie ne va uni sub cruce	36
34.	Iubirea	37
35.	Liliacul alb	38
36.	Lira dorului	39
37.	Lumea mea și lumea ta	40
38.	Lungi sunt nopțile senectuții.....	41
39.	Mute sun marile dureri	42
40.	Muzica mea e poezia	43
41.	Nopțile senectuții	44
42.	De făceai un pas	45
43.	O cruce, pământ	46
44.	Oglinda vieții mele	47
45.	Pastel nocturn.....	48
46.	Pastel trist	49
47.	Pe drumuri de dor	50
48.	Alerg înapoi	51
49.	Calendarul vieții	52
50.	Din metafizică.....	53
51.	Dorurile	54
52.	Drum de țară	55
53.	Drumul dragostei	56
54.	Catrene	57
55.	Pleoapele zilei	58
56.	Primăvara	59
57.	Tărâmul poeziei	60
58.	Treceam așa într-o doară.....	61
59.	Prost mai ești croită viață	62
60.	Să strig în nopți târzii... ..	63
61.	Se spală vântul cu ploile toamnei	64
62.	Și s-a dus iubirea noastră	65
63.	Poetul.....	66

64.	Țăcerea nopților e tristă	67
65.	Sponsorizează-mă cu un sărut	68
66.	Țăranul.....	69
67.	Te-am cântat iubire.....	70
68.	Timpilor anilor bătrâni	71
69.	Timpul e o roată	72
70.	Toamnă	73
71.	Te blestem	74
72.	În grădina vieții	76
73.	Încă-o zi apare	77
74.	Ca grâu-n lan.....	78
75.	Vânător de vânat vânt	79